

Bartomeu Fiol

TOTES LES MATÈRIES SÓN UNA SOLA MATÈRIA
Vint-i-set poemes perifèrics

VELL
DE
POETA

TOTES LES MATÈRIES SÓN UNA SOLA MATÈRIA

Vint-i-set poemes perifèrics

TODAS LAS MATERIAS SON UNA SOLA MATERIA

Veintisiete poemas periféricos

ALL MATTERS ARE ONE

Twenty-seven peripheral texts

Bartomeu Fiol

TOTES LES MATÈRIES SÓN UNA SOLA MATÈRIA
Vint-i-set poemes perifèrics

VEU DE POETA 3

- 1 **De CAMP RODÓ (1973) - A Salvador Espriu**1'56"

De CONTRIBUCIÓ DE VERGES (1990)

- 2 *NOSTRA DONA DELS QUARANTA-SET*0'57"
3 *PER FRETURA DE PREGAR*1'41"
4 *TEXT TROBAT*0'24"
5 *MIDONS DEL BANYARRIQUER*0'39"
6 *TU PASSES I NO ROMANS*2'01"
7 *TU QUE POTS*1'22"

De LA COMUNIÓ DELS SANTS O ELS MORTS HO CALLAM TOT (1997)

- 8 *EL QUE HAN DE DIR DIRAN, NO EL QUE VOLEM*0'59"
9 *LA TOMBA DEL PARE*2'13"
10 *L'ÀNGEL RETARDAT*1'35"

De CAVE CARMINA, CAPE CANES (1998)

- 11 *EL POETA ÉS EL PERSONADOR*0'49"
12 *MAREDEDÉU - In intentionem Miquel Fiol Coll*1'17"
13 *CÍNQUES INTERPEL·LACIONS A UN VELL METGE INTERN*2'29"

14	<i>UNA GRAN OMBRA</i>	1'00"
15	<i>EL SON D'UN EMÈRIT</i>	2'16"
16	<i>SERIA BELL DE NÈIXER MOLTS DE PICS - A Baltasar Porcel</i> . . .	1'15"
17	<i>TRES VERSOS</i>	0'30"
18	UNEASILY DECLARED - A Josep Palau i Fabre, degustador expert de Picasso i de Rimbaud, per tota la feinada de l'Alquimista, que inclou també "Imitació de Rosselló-Pòrcel".	2'11"

De CATÀLEG DE MATÈRIES (1998)

19	<i>MATÈRIA D'ÀNGELS</i>	0'41"
20	<i>MATÈRIA DE SILENCI</i> - In memoriam Joan Mascaró	1'26"
21	<i>L'ARADA I LA TERRA</i>	0'30"
22	<i>PRAGA EN EL RECORD</i>	2'56"
23	<i>MATÈRIA DE COPINYES A LA PLATJA</i>	0'37"
24	<i>LESIONS</i> - Títol manllevat a Josep Albertí, perifèric també, que calla massa	0'55"
25	<i>MATÈRIA DE GRAFFITI</i>	1'03"
26	<i>AMB MANLLEVATS SINTAGMES</i>	1'10"
27	<i>MATÈRIA FINAL</i>	1'01"

Diu els poemes: **Bartomeu Fiol**

Duració: 36'07"

UM / Unió Musics

**Consell de
Mallorca**

Cultura i Patrimoni Històric

VEU DE POETA

Per descomptat, als seixanta-cinc anys no és hora d'autopresentacions; més aviat de preparar-se per a tocar el dos.

Quant a una poètica ideal, podem apuntar:

- 1) tot poema ha de dir més que el que ha volgut dir el poeta;
- 2) tot poema hauria de ser una epifania de la realitat.

Per altra banda, en el cas present, el poeta insisteix:

"Totes les matèries són una sola matèria.

Totes les morts són una sola mort".

16/2/99

Bartomeu Fum

Por descontado, a los sesenta y cinco años no es hora de autopresentaciones; más bien de prepararse para desaparecer del mapa.

Por lo que respecta a una poética ideal, podemos apuntar:

- 1) Todo poema ha de decir más de lo que ha querido decir el poeta;
- 2) Todo poema tendría que resultar una epifanía de la realidad.

Por otra parte, el poeta insiste, en el caso presente:

"Todas las materias son una sola materia.

Todas las muertes son una sola muerte".

•

Sixty-five is certainly not the age for self-presentations, but rather for preparing to exit.

Regarding ideal poetics, we could point out:

- (1) all poems should say more than the poet had intended;
- (2) all poems should be an epiphany of reality.

On the other hand, in this case the poet must insist:

"All matters are one.

All deaths are one".

De CAMP RODÓ (1973)

1

A Salvador Espriu

Enc que siguem porucs i poca cosa
per tal com ens sabem molt susceptibles
i estranyament som incapaços
de corregir-nos com caldria,

no ens ha de fer por
arribar al silenci,
gens de por
restar en silenci,
decents com una pedra o un animal.

Salvatge i alhora empresonada, la paraula
és molt més perillosa.
Com una noia encisadora
ens fa voltar la cantonada, perdre el fil.

No hem de pretendre dictar la veritat,
donar lliçons, llegir la bonanova,
les estadístiques recitar, ben informats,
o, com qui ha triomfat per endavant,
dictaminar la terapèutica, punt per punt.

De la trona davallam per sempre més.
Del faristol facem estelles.

Ja hem desmuntat els altaveus, eixordadors.
Si per cas, emprarem el llenguatge de les
mans.

No, no ens ha de fer por
entrar en el silenci.
El seu casal té més estances
que la nostra parla escabellada.

De CONTRIBUCIÓ DE VERGES (1990)

2 NOSTRA DONA DELS QUARANTA-SET

Després d'haver-ne fet quaranta-set
hom ja pot, prou bé, haver-se adonat
de les limitacions pròpies i d'altri.

Tanmateix, com un va mig sonat,
fluix de turmells, de tomb en tomb,
potser no hi està de més, ara pregar-te

que aixequis l'envelat i l'entelat,
finestrals obris a l'esbaldregat
i esbaldís a la fi tanta bugada.

3 PER FRETURA DE PREGAR

Contribució de Verges Virtuals,
filles de la fam, Idees, Formes,
Patrons necessaris, Models convenients,
Contraparts, Universals, Arquetipus,
Nombres, éssers perfectes, supraempírics
general terms o semantemes seminals.

Obsessius pols magnètics a priori
- **steady entities of stark virtue**
in our sheer want of understanding -,
airades estructures de la ment esquerpa
que, com carros de foc al Camp Rodó nostrat,
estranyament ens han d'il·luminar a estones.

I tot amb uns estats d'unes paraules
- **the shifting alliances among words** -
en memòria de la teva mort, missió impossible,
excusa ambigua, crossa ranca o mer pretext
per provar d'exaltar-los novament.
I tot, oh escàndol, per fretura de pregar.

4 TEXT TROBAT

**Piena di atessa e pronta a reagire
come si fosse il tuo compito
decidere ancora su quasi tutti i punti
e non trascurare proprio niente.**

5 MIDONS DEL BANYARRIQUER

Si és valorada Midons
en funció dels seus servents,
no dec ser comptat entre ells,
estaferm que no sap gens
manejar la ploma airós.

**Si del que escric queda res
és perquè Vós m'ho heu dictat
sudavant un ginjoler,
damunt un banyarriquer.**

6 TU PASSES I NO ROMANS

Sense cap eixugamans
tu passes i no romans
pel nostre ermàs o verger
i ens deixes com abaltits
amb el record del teu pas

que no sabem si inventat
per manca d'una penyora
que eixerim el destret nostrat
i ens serveixi d'aixopluc
fins al moment del traspàs.

Els teus fills eixebrats,
destarotats, tocats d'ala

i tossuts de soca-rel
no deixarem de marcar
el nostre despit ritmat

damunt timbals ben tibats
que voldriem desar d'hora
però que mai hem de veure
arraconats a les golfes
mentre duri el nostre quest

que serà tota la vida.
Poc importa el que volem,
el que hem volgut o voldrem.
Sols ens importa que ens guiïs
vers una mica de pau.

La que tu vulguis, com vulguis.
Més explícits no hem de ser
ni tampoc ho seràs tu.
Hem de deixar al silenci
tot l'espai que requereix.

Mercès en qualsevol cas
per deixar que t'enyorem
nosaltres, eixebrats,
destarotats, tocats d'ala
i tossuts de soca-rel.

7 TU QUE POTS

Tu que pots, no consentis
que triï cap més mot
alterós o modest;
no vulguis, no permetis
que trobi o confegeixi
més sintagmes abruptes
ni més proposicions
impudents o pietoses
gosi fer-te barrut.
És ben hora de perdre's
pel Mar Mort, d'abassegar
cristalls de tanta sang
de la salmorra densa.
Si encara he de pujar
a Masada, feixuc,
o contemplar d'enfora
d'Edom la serralada,
val més que ja no hi torni
a fer burots al paper
d'aquest immens sequer
ni a les serositats
del tendrum tenebrós
del malson primigeni.
Acompanyat o sol,
és ben hora d'aprendre
a acabar d'acabar.

De LA COMUNIÓ DELS SANTS O ELS MORTS HO CALLAM TOT (1997)

8 EL QUE HAN DE DIR DIRAN, NO EL QUE VOLEM

El nostre fat no està renyit amb l'humor,
sigui aquest negre o devastat, anglès o català.
Si volem més entenedors els nostres textos
no tenim gens fàcil de fer-los la clenxa.
Al capdavant han de ser ben autònoms
i el que han de dir diran, no el que volem.

9 LA TOMBA DEL PARE

M'he posat, pietós, el **tefillin** al front.
Oneja, blanca, una bandera a la vora.
**Crida la mort que és massa gros
demandar que t'aixequis i ara parlis.**

De tant en tant, sí que he vingut,
però , massa callat, me n'he tornat.
**Crida la mort que el teu repòs
per cap discurs no ha de ser torbat.**

Tu ets l'encarregat de Formes Quercus
i el constructor del iol damunt Can Ramis.
**Crida la mort que en quedam pocs
per recordar la drassana en el porxo.**

Tu, el jovenot d'Establiments i Sant Elies
i el violinista davant el faristol.
**Crida la mort que ja ningú no el sent,
el teu violí afinat, d'un altre món.**

Tu, el fabricant de botons i de calçat
dels carrers de Son Campos i Borguny.
**Crida la mort que res no queda
dels teus invents i el teu enginy.**

Com el sí al no, estan ben relligats
els meus ossots a la teva carcanada.
**Crida la mort que ja no l'interesses,
que el seu treball ara es concentra en mi.**

M'he posat, pietós, el **tefillin** al braç.
Oneja, blanc, el vel damunt el meu cap.
No som vingut per Vós però sé dir-vos:
de personalismes ja està bé, Madona!
**Crida la mort al destret de l'hivern:
com si en fes cap, jo, de distinció!**

10 L' ÀNGEL RETARDAT

Sull àngel retardat,
cendrós, esborrifat
emblema de dissort,
com personifiques
el mal més subnormal!

Tens mans i ales i sarrons tots plens
de targes, cartes, impresos i missatges
de fa anys franquejats tal com pertoca
però retinguts per la teva persistent
síndrome catatònica culpable
o més aviat, potser, innocent.

Sull àngel retallat,
la teva lentitud,
en sec i repetits,
fa arreu estralls letals.
No et mortifica, noi,
tanta feina pendent?

Ets un mort! En veritat t'ho dic:
ets com un mort insomne
que sols desistiments reparteix d'hora.
Pietat, tingui pietat de tu
el teu Senyor - i de tots nosaltres.

De CAVE CARMINA, CAPE CANES (1998)

11 EL POETA ÉS EL PERSONADOR

El poeta és el personador,
el qui toca la trompa.

Darrere la mascarota ressonant
que té l'obligació de dur
no hi ha cap fesomia individual.

Car el personador no té rostre
ni patrimoni ni peculí ni pecat.

12 MAREDEDÉU

*In intentionem
Miquel Fiol Coll*

Marededéu, imatge
amb pàtina d'abadó, donada amb cura,
com abassegues, prestigiosa,
el nostre esguard cansat;

infanta'ns de bell nou - oh generosa -,
lliures per sempre més

de la feixuga càrrega
de la causticitat dels àcids a doll

amb què ens han amarat, insistents,
tants d'anys tan prims i tants de panys
engalavernats del tot: fes que la mort
que ens ha menjat pels peus

ens regurgiti damunt la platja nova.
I que no parlem més per quedar bé
ans sols per encetar o resquitllar
la teva lloança.

13 CÍNIQUES INTERPELLACIONS A UN VELL METGE INTERN

No vares salvar mai cap pacient
malgrat tota la teva presumpta devoció
per la raó il·lustrada i il·lustradora.

La veritat és que sempre hem sospitat
que el teu comerç amb la colla de Voltaire
va esser més aviat superficial.

La teva ironia detergent,
biodegradable, una micon a flonja,
no ha vençut cap sarcasme esdentegat.

Atena transvestida
no pot més que Hefaistos ranc.
La sala de les nines, què hi pintava?

Tanmateix, no creiem que fossis estat afusellat
si Cavorques s'hagués mantingut fidel -tal
com pertocava-
al legítim govern de la República.

Però, endemés, el que ara compta
és tot el que el matrimoni Sales et publicà
en aconseguir que ho plasmassis en català,

ja que no podies donar-li sortida en castellà;
com ho hauries fet ben igual en francès,
sense cap recança, en absolut,

si hagués resultat més expedient.
El que prova la instrumentalitat de la llengua,
en el teu cas.
Sense que poguem, tampoc, fer-te'n cap blasme.

Les coses són com són:
no vares salvar mai cap pacient
però sí la teva escriptura.

Hem de condemnar-te per això?
I hem de judicar la teva persona
o valorar, sobretot, la teva obra?

Tens una gran ombra a l'arbre,
 tens una gran ombra a la capçada de l'arbre,
 una gran ombra apomada,
 com un pom molt feixuc, com una fosca
 que no es pot esvaïr,
 que no es pot esbaldir, que no es pot rabejar,
 i que és segur que ha d'impedir,
 ja per sempre més,
 que parli l'arbre.

Tens una gran ombra a l'ull,
 tens una gran taca a la nineta de l'ull,
 una gran taca fosca,
 com si diguéssim un mirall de plom
 del tot impossible de brunyir,
 que no es pot esbandir, que no es pot aclarir,
 i que és segur que ha d'impedir,
 ja per sempre més,
 que vegi l'ull.

15 EL SON D'UN EMÈRIT

Perdoneu però en els meus malsons reiterats
 (la col·lecció ha esdevingut massa avorrida)
 torn a Formentor
 tot convençut de trobar

encara feina, als seixanta, en temps d'atur.

Torn a un Formentor més aviat estanc,
 amb qualche bungalou afegit a la platja
 i algun altre petit canvi d'escenari.
 Torn a Formentor com a un lloc de treball
 on he picat esquerra bé set anys
 i on suposadament tendria l'oportunitat
 de fer feina de nou,
 gràcies a don Miquel o a don Tomeu
 (si no trobau que és sortir-me del solc
 que usi aquest tractament tants d'anys normal!).

Potser destap massa el meu joc paupèrrim
 emperò sí, en els meus malsons,
 des de fa un temps massa llarg,
 torn a Formentor com a un lloc de treball
 per a un sense feina com és ara jo,
 amb una desconsiderada, un poc petulant,
 considerable experiència hotelera.

No hi ha res més surrealista que la realitat.
 No hi puc fer res o no hi puc fer gaire més.
 Es repeteix. Es repeteix. Es repeteix.
 O em repetesce sense aturall.
 Esper no molestar ningú.
 Torn, en la nit, a Formentor.

16 SERIA BELL DE NÉIXER MOLTS DE PICS

A Baltasar Porcel

Seria bell de néixer molts de pics
ja que podem morir tantes vegades
i no és acceptable cap mort definitiva.

Seria bell de néixer molts de pics
com feliç brolla un brollador
o, més silent, raja la font gelua.

Seria bell de néixer molts de pics,
com verb potent que no s'estronda mai,
en epifanies sobtades i distintes.

Seria bell de néixer molts de pics
si l'ànim fos cada cop més net
i descartàssim tanta avorrible mort

i sobretot - i no és redundància -,
tanta avorrida autòpsia que ho anega tot.
Sí, seria bell de néixer molts de pics.

17 TRES VERSOS

El fet que admirem l'entretingut i minucios
treball de la marqueteria i la llur del
vernís que el corona

no vol dir que no ens mogui molt més l'ona
que s'alça
encara que sigui per rompre o caure tot
seguir.

18 UNEASILY DECLARED

*A Josep Palau i Fabre,
degustador expert de Picasso i de Rimbaud,
per tota la feinada de l'Alquimista, que
inclou també "Imitació de Rosselló-Pòrcel".*

Maldament la dels altres no pot mai
consentir-se,
el darrer gran interrogant
és de quina forma exacta, certa,
cadascú,
ben entotsolat, enjòlit o ja mig enterrat,
difident i dissident ha d'acceptar la seva mort
que si no és pròpia, si no és apropiada,
pròpiament no és res.

Perquè qui pot esser el ministre d'aquest
eventual sagrament,
si no és un mateix?

Qui pot accedir a la Ment, mínimament, de
qualque forma real,

no imaginada,
si no és a través d'aquest infantament invers?

Qui pot, eventualment, entrar en la llum
si no és traspasant aquest ventre fosc,
les parets del qual, ben en silenci,
destil·len i degoten o saünyen
desconeguda nova sang materna?

Perquè, si de cas, en tot cas,
sols la carn pot engendrar aquí
qualque coneixement.

En el meu, a més, sols podré assumir el fet
després d'haver perfet aquest llarg text.

De CATÀLEG DE MATÈRIES (1998)

19 MATÈRIA D' ÀNGELS

Un àngel que no mostri
almenys una ala alçada,
l'encàrrec dissimula,
confon el personal.

Un àngel que no amagui
almenys una ala tocada,

no resulta creïble
en aquest carnaval.

20 MATÈRIA DE SILENCI

In memoriam Joan Mascaró

*Words are weariness.
The Upanishads*

Exhauriment del discurs amb el buf del vent
o de l'alè.
Sigui el silenci, de cop en sec, qui et parli
més.

May the bonds of thy weariness be loosed.
Para esment i, sobretot, emmudeix.

Reconcilia't amb la senilitat que pertany al
temps
i agraeix el miracle del naixement que et va
ser donat.

Oblida la lletra que mata. Avorreix l'ofici que
no ret.
Restar a l'aguait és l'única comesa.

Torna enrere. Calla.
Respira a fons el teu lligam.

21 L'ARADA I LA TERRA

L'engany del giny on campa l'artifici
pot ser considerable - i respectable.
Per aquí, cada llaurada
vol tenir més que veure amb la terra
que no amb la forma de l'arada.

22 PRAGA EN EL RECORD

Praga, en el record,
no és més que el decorat d'una desfeta
maldament la sàvia canalització del Moldava
que ret tant de servei al comerç fluvial
i a la imaginació del visitant.

Praga, en el record,
no és més que el decorat d'una desfeta,
no apta per als paladars joves
que, il·lusionats, cerquin el rastre de Kafka
o de la primavera de fa uns anys.

Praga, en el record,
no és més que el decorat d'una desfeta
i dóna gràcies si encara és possible
de visitar el cementeri curull o la sinagoga
Vella-Nova
al costat de l'avinguda de París.

Praga, en el record,

no és més que el decorat d'una desfeta.
Fins i tot en el rovell de l'ou del pont Carles
copses, sobtat, els penjolls negres
de les feixugues teranyines dels fanals.

Cal potser allotjar-se lluny del centre, a
Libeny o Karlin;
sovint pujar als tramvies i davallar al metro;
sentir-hi els altaveus tot anunciant la pròxima
parada;
caminar-se les desiguals voreres plenes d'herba
d'Invalidovna o Palmovka.

Oblida els fastos repujats de Sant Nicolau, els
pinacles daurats,
el malson del carreró de l'Or estibat de turistes
i els uniformes blau cel de la guàrdia del
Castell.

Mala Strana, al seu peu, s'està lentament
renovant
a benefici de les legacions d'arreu del món.

Praga, en el record,
no és més que la desfeta d'un decorat.
Davalla del convent de Strahov per Vlasská o
Nerudova
i, al final, per molt cansat que et trobis,
campa per Kampa, que és el millor que hi ha.

23 MATÈRIA DE COPINYES A LA PLATJA

Sobre l'arena de la platja bruta
el fill o el pare torna enrere,
tentinejant, sobre les seves passes.

Per fer l'habitual castell de sorra,
encuriolit, recobra copinyes
que abans havia menyspreat.

24 LESIONS

***Títol manllevat a Josep Albertí,
perifèric també, que calla massa.***

***Al fossar de les moreres
no hi enterren cap traïdor.***

Als ressecs murs de Porreres
no s'hi acosta cap pintor.

A la traïdora Cavorques
no s'infanta més que enyor.

A l'illa sense senyeres
no s'hi passeja el Senyor.

Enterrau-me a les pedreres
excavades per l'avior.

Car per aquestes costeres
no hi ha esdevenidor.

Enmig de tantes crosteres
no hi has de sembrar llavor.

25 MATÈRIA DE GRAFFITI

***"Lúcid però dislocat",
epitafi el més adient.
"M'heu destorbat la llengua,
m'heu estroncat el doll", hi podeu afegir.***

Tanmateix, entesos morbosos, faríeu malament
de centrar-vos en aquesta o en cap altra ferida:
els jos poètics són una gernació
talment com els jos no poètics.

Finalment, amb mà del tot invisible
i grafit untuós, qualcú escriu també,
a la llisa paret o al mur gratellós:
"Tot jo és una exageració".

26 AMB MANLLEVATS SINTAGMES

Desert de seny i de consell mancat,
mai no has estat als llocs que més t'estiren
ni has fruit d'aquelles circumstàncies
que eventualment t'haguessin ajudat.

No és per art que parlen els poetes,
sinó més tost per força muda empentats,
com és de llei, que esdevé xerradora,
amb un poc més de gràcia que l'habitual.

No és menester cap art conscient
per arrancar de fagot i timbales
i fer el xim-xim adient i condigne
que mogui el món enclaustrat de
Cavorques.

27 MATÈRIA FINAL

Siguin quines siguin les teves al·legacions
i sigui quina sigui la seva força probatòria
per a posar les coses al seu lloc,
al final, el veredict
serà exactament el mateix.

Aquesta matèria més aviat trastoca
totes les altres que, d'alguna manera,
esdevenen una. Perquè, des d'ara,
el catàleg o mostrari,
cal considerar-lo de conjunt.

Totes les matèries són una sola matèria.
Totes les morts són una sola mort.

De CAMP RODÓ (1973)

1

A Salvador Espriu

Aunque seamos tan miedosos y poca cosa,
dado que nos sabemos muy susceptibles
y extrañamente somos incapaces
de corregirnos como convendría,

no debe darnos miedo
llegar al silencio,
ningún miedo
permanecer en silencio,
decentes como una piedra o un animal.

Salvaje y a la vez aprisionada, la palabra
es mucho más peligrosa.
Como una muchacha encantadora
nos hace cambiar el camino, perder el norte.

No hemos de pretender dictar la verdad,
dar lecciones a nadie, leer la Buena Nueva,
las estadísticas recitar, bien informados,
o, como quien ha triunfado por adelantado,
dictaminar la terapéutica, punto por punto.

Del púlpito bajemos para siempre.
Del alto atril hagamos astillas.
Ya hemos desmontado los altavoces,
ensordecidores de verdad.
En todo caso, utilizaremos el lenguaje de las
manos.

No, no debe darnos miedo
entrar en el silencio.
Su viejo caserón tiene más estancias
que nuestra habla desgredada.

De CONTRIBUCIÓN DE VÍRGENES (1990)

2 NUESTRA SEÑORA DE LOS CUARENTA Y SIETE

Después de haber cumplido los cuarenta y
siete
uno puede haber ya comprendido
las limitaciones propias y ajenas.

Sin embargo, dado que uno va medio sonado,
más bien delicado de tobillos, dando tumbos,
tal vez no está de más, ahora rogarte

que levantes el entoldado y el empañamiento
limpies,

abras ventanales en el desmoronamiento
y aclares finalmente tanta colada.

3 POR NECESIDAD DE ROGAR

Contribución de Vírgenes Virtuales,
hijas del hambre, Ideas, Formas,
Patrones necesarios, convenientes Modelos,
Universales, Contrapartes, Arquetipos,
Números enteros, seres perfectos,
supraempíricos
general terms o semantemas seminales.

Obsesivos polos magnéticos a priori
- *steady entities of stark virtue*
in our sheer want of understanding -,
airadas estructuras de la mente abrupta
que, como carros de fuego en el Camp Rodó
tan nuestro,
extrañamente nos han de iluminar a ratos.

Y todo con los cambiantes estados de unas
palabras
- *the shiftings alliances among words* -
en memoria de tu muerte, misión imposible,
excusa ambigua, ranca muleta o mero pretexto
para probar de exaltarlos nuevamente.
Y todo, oh escándalo, por necesidad de rogar.

4 TEXTO ENCONTRADO

*Piena di atessa e pronta a reagire
come si fosse il tuo compito
decidere ancora su quasi tutti i punti
e non trascurare proprio niente.*

5 MIDONS(1) DEL ALGAVARO

Si es valorada *Midons*
en función de sus sirvientes,
no debo ser contado entre ellos,
estafermo que no sabe
manejar la pluma airoso.
*Si algo queda de lo que escribo
es porque me lo habeis dictado Vos,
frente a un azufaífo espinoso,
encima de un algavaro.*

1 *Midons*, nombre con el cual los trovadores aludían a su
amante innominada.

6 TÚ PASAS Y NO PERMANECES

Sin paño de manos alguno
tú pasas y no permaneces

por nuestro erial o vergel
y nos dejas como adormecidos
con el recuerdo de tu paso

que no sabemos si inventado
por carencia de una prenda
que nuestro aprieto desbroce
y nos sirva de cobijo
hasta el momento de la muerte.

Tus hijos atolondrados,
perturbados, aturridos,
y tozudos hasta el tuétano
no dejaremos de marcar
nuestro despecho ritmado

sobre timbales muy tensos
que quisiéramos retirar pronto
pero que nunca veremos
arrinconados en el desván
mientras dure nuestra búsqueda

que será toda la vida.
Poco importa lo que queremos,
lo que hemos querido o querremos.
Sólo importa que nos guíes
hacia una pizca de paz.

La que quieras, como quieras.

No hemos de ser más explícitos,
tampoco lo serás tú.
Hemos de dejar al silencio
todo el espacio que requiere.

Gracias en cualquier caso
por dejar que te añoremos
nosotros, atolondrados,
perturbados, aturridos,
y tozudos hasta el tuétano.

7 TÚ QUE PUEDES

Tú que puedes, no consientas
que escoja otra palabra,
orgulloso o modesto;
no quieras, no permitas
que perguene o encuentre
más sintagmas abruptos
ni más proposiciones
impudentes o piadosas
ose hacerte descarado.
Es muy hora de perderse
por este Mar Muerto, de acaparar
cristales de tanta sangre
de la salmuera densa.
Si aún he de subir
a Masada, pesado,

o contemplar desde lejos
de Edom la cordillera,
será mejor que no haga
más palotes en el papel
de este inmenso secano
ni en las serosidades
del tenebroso cartílago
de la pesadilla primera.
Acompañado o solo,
es muy hora de aprender
a acabar de acabar.

De LA COMUNIÓN DE LOS SANTOS O LOS MUERTOS LO CALLAMOS TODO

(1997)

8 LO QUE HAN DE DECIR DIRÁN, NO LO QUE QUEREMOS

Nuestro sino no está reñido con el humor,
sea éste negro o devastado, inglés o catalán.
Si queremos más inteligibles nuestros textos
no tenemos nada fácil peinarlos mejor.
Al fin y al cabo han de ser muy autónomos
y lo que han de decir dirán, no lo que
queremos.

9 LA TUMBA DEL PADRE

Me he puesto, piadoso, el *tefillin* en la frente.
Onde, blanca, una bandera cerca.

***Grita la muerte que es demasiado
pedir que te levantes y ahora hables.***

De vez en cuando, sí que he venido,
pero, demasiado callado, he regresado.

***Grita la muerte que tu reposo
no ha de ser turbado por ningún discurso.***

Tú eres el encargado de Hormas Quercus
y el constructor de la yola en Can Ramis.

***Grita la muerte que quedamos pocos
para recordar la atarazana en el desván.***

Tú, el mozarrón de Establiments y San Elías
y el violinista delante del atril.

***Grita la muerte que ya nadie oye
tu violín afinado, de otro mundo.***

Tú, el fabricante de botones y de calzado
de las calles de Son Campos y Borguny.

***Grita la muerte que ya nada queda
de tus inventos y de tu ingenio.***

Como el sí al no, permanecen unidos
mi osamenta y tu esqueleto.

***Grita la muerte que ya no le interesas,
que su trabajo ahora se concentra en mí.***

Me he puesto, piadoso, el ***tefillin*** en el
brazo.

Ondeas, blanco, el velo sobre mi cabeza.
No he venido por Vos mas sé decirlos:
ya está bien de personalismos, Señora!

***¡Grita la muerte en el abogo del invierno:
no soy amiga de hacer distinciones!***

10 EL ÀNGEL RETRASADO

¡Hosco ángel retrasado,
ceniciento, desgredado
emblema de infortunio,
como personificas
el mal más subnormal!

Tienes manos y alas y zurroneos repletos
de tarjetas, cartas, impresos y mensajes
de años atrás franqueados como corresponde
pero retenidos por tu persistente
síndrome catatónico culpable
o más bien, tal vez, inocente.

Hosco ángel recortado,
tu lentitud,

en seco y repetidos,
por doquier hace estragos letales.
¿No te mortifica, muchacho,
tanto trabajo pendiente?

¡Pesado! En verdad te lo digo:
eres como un muerto insomne
que sólo reparte puntuales desistimientos.
Piedad, tenga piedad de ti
tu Señor - y de todos nosotros.

De CAVE CARMINA, CAPE CANES (1998)

11 EL POETA ES EL PERSONADOR

El poeta es el personador,
el que toca la trompa.

Tras la enorme máscara resonante
que tiene la obligación de llevar
no hay ninguna fisonomía individual.

Porque el personador no tienen rostro
ni patrimonio ni peculio ni pecado.

12 IMAGEN DE LA VIRGEN

*In intentionem
Miquel Fiol Coll*

Madre de Dios, imagen
con pátina de abandono, dada con esmero,
como acaparas, prestigiosa,
nuestra mirada exhausta;

alúmbanos de nuevo - oh generosa -,
libres por siempre jamás
de la pesada carga
de la causticidad de los ácidos a chorro

con que nos han empapado, insistentes,
tan largo tiempo de años y dolores
hasta dejarnos tan envarados: haz que la
muerte
que nos ha devorado por los pies

nos regurgite sobre la playa nueva.
Y que no hablemos más para quedar bien
sino sólo para iniciar o insinuar
tu alabanza.

13 CÍNICAS INTERPELACIONES A UN VIEJO MÉDICO INTERNO

Nunca salvaste ni un solo paciente
a pesar de toda tu presunta devoción
por la razón ilustrada y lustradora.

La verdad es que siempre hemos sospechado que tu comercio con la cuadrilla de Voltaire fué más bien superficial.

Tu ironía detergente,
biodegradable, algo blanduzca,
no ha vencido ningún sarcasmo desdentado.

Atena travestida
no puede más que Hefaistos cojo.
¿Y que papel jugaba la sala de las muñecas?

En cualquier caso, no creemos que hubiera sido fusilado si Cavorques se hubiese mantenido fiel - como correspondía - al legítimo gobierno de la República.

Pero, además, lo que ahora cuenta es todo lo que el matrimonio Sales te publicó al conseguir que lo plasmases en catalán,

ya que no podías darle salida en castellano;
como lo habrías hecho igualmente en francés,
sin pesar alguno, en absoluto,

si hubiese resultado más expediente.
Y ello demuestra la instrumentalidad de la
lengua, en tu caso.
Aunque tampoco podamos vituperarte por
ello.

Las cosas son como son:
nunca salvaste ni un solo paciente
pero sí tu escritura.

¿Debemos condenarte por ello?
¿Y hemos de juzgar tu persona
o valorar, sobre todo, tu obra?

14 UNA GRAN SOMBRA

Tienes una gran sombra en el árbol,
tienes una gran sombra en la copa del árbol,
una gran sombra acopada,
como un contrapeso muy denso, como una
oscuridad
que no se puede desvanecer,
que no se puede enjuagar, que no se puede
aclarar,

y que de fijo ha de impedir,
ya para siempre,
que hable el árbol.

Tienes una gran sombra en el ojo,
tienes una gran mancha en la pupila del ojo,
una gran mancha oscura,
como quien dice un espejo de plomo
del todo imposible de bruñir,
que no se puede enjuagar, que no se puede
aclarar,
y que de fijo ha de impedir,
ya para siempre,
que el ojo vea.

15 EL SUEÑO DE UN EMÉRITO

Perdonad pero en mis pesadillas reiteradas
(la colección ha llegado a ser aburrida en
demasia)

regreso a Formentor
muy convencido de encontrar
aún trabajo, a mis sesenta, en tiempo de paro.

Regreso a un Formentor más bien estanco,
con algún *bungalow* añadido en la playa
y algún otro pequeño cambio de escenario.
Regreso a Formentor com a un lugar de trabajo

donde he currado bien mis siete años
y donde supuestamente tendría la oportunidad
de trabajar de nuevo,
gracias a don Miguel o a don Tomeu
(¡si no pensais que es salirse de madre
que use este tratamiento tantos años normal!).

Tal vez destapo en exceso mi juego
pero sí, en mis pesadillas,
desde hace ya demasiado tiempo,
regreso a Formentor como a un lugar de
para uno sin empleo como ahora yo,
con una desconsiderada, algo petulante,
considerable experiencia hotelera.

Nada hay más surrealista que la realidad.
No puedo hacer nada para evitarlo o no
puedo hacer mucho más.

Se repite. Se repite. Se repite.
O me repito una y otra vez.
Espero no molestar a nadie.
Regreso, en la noche, a Formentor.

16 SERÍA BELLO NACER MUCHAS VECES

A Baltasar Porcel

Sería bello nacer muchas veces
ya que tantas veces podemos morir
y no es aceptable ninguna muerte definitiva.

Sería bello nacer muchas veces
como feliz mana un surtidor
o, más silenciosa, corre la fuente gélida.

Sería bello nacer muchas veces,
como verbo potente que no se agota nunca,
en epifanías repentinas y distintas.

Sería bello nacer muchas veces
si el ánimo fuese cada vez más limpio
y descartáramos tanta muerte aborrecible

y sobre todo - y no es redundancia -,
tanta aburrida autopsia que lo inunda todo.
Sí, sería bello nacer muchas veces.

17 TRES VERSOS

El hecho que admiremos el entretenido y
minucioso trabajo de la marquetería y

el brillo del barniz que lo corona
no significa que no nos mueva mucho más la
ola que se levanta
aunque sólo sea para romper o derrumbarse
de inmediato.

18 *UNEASILY DECLARED*

A Josep Palau i Fabre, degustador experto de Picasso y de Rimbaud, por todo el gran trabajo del Alquimista, que incluye también "Imitació de Rosselló-Pórcel".

A pesar de que la de los otros nunca puede
consentirse,
el último gran interrogante
es de qué forma exacta, cierta,
cada uno,
completamente solo, en levitación o ya
medio enterrado,
difidente y disidente ha de aceptar su muerte
que si no es propia, si no es apropiada,
propriamente no es nada.

Porque. ¿quién puede ser el ministro de este
eventual sacramento,
si no es uno mismo?

¿Quién puede acceder a la Mente,
mínimamente, de alguna forma real,
no imaginada,
si no es a través de este alumbramiento inverso?

¿Quién puede, eventualmente, entrar en la luz
si no es traspasando este vientre oscuro,
cuyas paredes, en total silencio,
destilan y gotean o rezuman
desconocida nueva sangre materna?

Porque, acaso, en todo caso,
sólo la carne puede engendrar aquí
algún conocimiento.

En el mío, además, solo podré asumir el
hecho
después de haber concluido este largo texto.

De CATÁLOGO DE MATERIAS (1998)

19 MATERIA DE ÁNGELES

Un ángel que no enseñe
al menos una ala levantada,
disimula el encargo,
confunde el personal.

Un ángel que no esconda
al menos una ala tocada,
no resulta creíble
en este carnaval.

20 MATERIA DE SILENCIO

In memoriam Joan Mascaró

*Words are weariness.
The Upanishads*

Agotamiento del discurso con el soplo del
viento o del aliento.
Sea el silencio, de repente, quién te hable más.

May the bonds of thy weariness be loosed.
Pon atención y, sobre todo, enmudece.

Reconcílate con la senilidad que pertenece
al tiempo
y agradece el milagro del nacimiento que te
fué dado.

Olvida la letra que mata. Aborrece el oficio
que no cunde.
Permanecer al acecho es el único cometido.

Vuelve atrás. Calla.
Respira a fondo tu atadura.

21 EL ARADO Y LA TIERRA

El engaño del ingenio donde campa el artificio
puede ser considerable - y respetable.
Pero aquí, cada surco
quiere tener más que ver con la tierra
que con la forma del arado.

22 PRAGA EN EL RECUERDO

Praga, en el recuerdo,
no es más que el decorado de una derrota
a pesar de la sabia canalización del Moldava
que tan buen servicio rinde al comercio fluvial
y a la imaginación del visitante.

Praga, en el recuerdo,
no es más que el decorado de una derrota,
no apta para los paladares jóvenes
que, ilusionados, busquen el rastro de Kafka
o de la primavera de hace unos años.

Praga, en el recuerdo,
no es más que el decorado de una derrota

y da gracias si aún es posible
visitar el cementerio repleto o la sinagoga
Vieja-Nueva
junto a la avenida de París.

Praga, en el recuerdo,
no es más que el decorado de una derrota.
Incluso en el ombligo del puente Carlos
captas, de súbito, los colgajos negros
de las pesadas telarañas de los fanales.

Tal vez conviene alojarse lejos del centro, en
Libeny o Karlin;
subir a menudo a los tranvías y bajar al
metro;
oir allí los altavoces anunciando la próxima
parada;
caminarse las desiguales aceras llenas de
hierba
de Invalidovna o Palmovka.

Olvida los fastos repujados de San Nicolás,
los pináculos dorados,
la pesadilla del callejón del Oro inundado de
turistas
y los uniformes azul celeste de la guardia del
Castillo.

Mala Strana, a sus pies, se está renovando
lentamente

a beneficio de las legaciones de todo el
mundo.

Praga, en el recuerdo,
no es más que la derrota de un decorado.
Baja del convento de Strahov por Vlasská o
Nerudova
y, al final, por muy cansado que te encuentres,
campa por Kampa, que es lo mejor que hay.

23 MATERIA DE CONCHAS EN LA PLAYA

Sobre la arena de la playa sucia
el hijo o el padre vuelve atrás,
tambaleante, sobre sus pasos.

Para hacer el habitual castillo de arena,
presa de curiosidad, recupera conchas
que antes había despreciado.

24 LESIONES (versión libre)

***Título pedido prestado a Josep Albertí ,
periférico también, que calla demasiado.***

En el **Fossar de les moreres**
no entierran a los traidores.

A los resecos muros de Porreres
no se acercan los pintores.

En la traidora Cavorques
sólo nacen sinsabores.

Por la isla sin banderas
no pasean los Señores.

Enterradme en las pedreras
donde oigo antiguos rumores.

Porque por estas riberas
todo es ausencia de amores.

La voz, llena de ronqueras,
siembra en yermos sus labores.

25 MATERIA DE GRAFFITI

"Lúcido pero dislocado",
epitafio el más apropiado.

"Me babéis estorbado la lengua,
me babéis restañado la fuente", podeis
añadir.

Sin embargo, morbosos enterados, haríais mal
centrándoos en esta herida o en otra
cualquiera:

los yos poéticos son una multitud
igual que los no poéticos.

Finalmente, con mano del todo invisible
y untuoso grafito, alguien también escribe,
en la lisa pared o en el muro áspero:
"Todo yo es una exageración".

26 CON SINTAGMAS PRESTADOS

Desierto de cordura y falto de consejo,
nunca has estado en los lugares que más te
atraen
ni has gozado de aquellas circunstancias
que eventualmente te hubiesen ayudado.

No es por arte que hablan los poetas,
sino más bien empujados por fuerza muda,
como es de ley, que deviene parlanchina,
con un poco más de gracia que la habitual.

No es menester ningún arte consciente
para arrancar de fagot y timbales
y hacer el chim-chim necesario y condigno
que mueva el mundo enclaustrado de
Cavorques.

27 MATERIA FINAL

Sean cuales sean tus alegaciones
y sea cual sea su fuerza probatoria
para poner las cosas en su lugar,
al final, el veredicto
será exactamente el mismo.

Esta materia más bien trastoca
todas las otras que, de alguna manera,
se hacen una. Porque, desde ahora,
el catálogo o muestrario,
deberá considerarse en su conjunto.

Todas las materias son una sola materia.
Todas las muertes son una sola muerte.

from CAMP RODÓ (1973)

1

To Salvador Espriu

Even though we are fearful and weaklings
because we know ourselves to be highly
susceptible

and are oddly unable
to improve as we should,

we should not be afraid
of reaching silence,
in the least afraid,
to remain in silence,
decent as stones or animals.

Wild and yet imprisoned, words
are much more dangerous.
Like an alluring girl
that makes us turn the corner, lose the
thread.

We shouldn't pretend to state the truth,
teach lessons, read the gospel,
recite statistics, well informed,
or, like one who has succeeded beforehand,
prescribe treatment, step by step.

Let us descend from the pulpit forever.
Hack the lectern to pieces.
We have disassembled the deafening
loudspeakers.
If at all, let us speak with our hands.

No, we shouldn't be afraid
of entering silence.
The house of silence has more chambers
than our tangled language.

from CONTRIBUCIÓ DE VERGES (1990)

2 OUR LADY OF FORTY-SEVEN

After having reached forty-seven
one can pretty well have become aware
of one's own limitations and those of others.

However, since one goes about half crazy,
weak in the ankles, from one turning point to
the next,
perhaps it isn't uncalled-for now to beg you

to lift for once the tent and tint,
open high windows in the landslide
and finally wash out so much dirty linen.

3. FOR WANT OF PRAYER

Contribution of Virtual Virgins,
daughters of hunger, Ideas, Forms,
necessary Patterns, suitable Models,
Counterparts, Universals, Archetypes,
Numerals, perfect beings, supraempiric,
general terms or seminal semantemes.

Obsessive a priori magnetic poles
-steady entities of stark virtue
in our sheer want of understanding-,
wrathful structures of the surly mind
that, like chariots of fire in good old Camp
Rodó,
strangely have to enlighten us from time to
time.

And all under certain conditions of words
-the shifting alliances among words-
in memory of your death, mission impossible,
ambiguous excuses, lame crutches or mere
pretexts
to attempt to raise and fire them again.
And all, sheer outrage, for want of prayer.

4. FOUND PIECE

***Piena di atessa e pronta a reagire
come si fosse il tuo compito
decidere ancora su quasi tutti i punti
e non trascurare proprio niente.***

5. MY LADY OF THE BEETLE

If My Lady is valued
for the servants she keeps,
I must not be counted among them,
a quintain that knows nothing
of how to handle the graceful pen.
***If any of what I write remains
it is because You dictated to me
before a jujube, upon a beetle.***

6. YOU PASS ON AND DO NOT REMAIN

With no towel array
you pass on and do not stay
in our waste land or garden
and you leave us in a haze
over the memory of your passage

we don't know whether a figment

for lack of a token to prune
our wretched lot
and serve us as shelter
until the hour of our death.

Your reckless children
bewildered, touched in the head
and stubborn through and through
we will not cease to beat
out our rhythmic spite

on tightened drums
we would like to put away early
but we are never to see
lying around in the attic
as long as our quest lasts

which will be a lifetime.
It matters little what we want,
what we did want or will want.
What only matters is that you lead
us to a little bit of peace.

Whatever you want, however you want.
We mustn't be more precise
nor should you be either.
We have to leave silence
all the room it requires.

Thankyou in any case
for allowing us to miss you,
reckless, bewildered,
touched in the head and stubborn
through and through as we are.

7. YOU WHO CAN

You who can, don't agree
to my chosing any more words,
either haughty or meek;
don't want me, don't allow me
to find out or construct
more abrupt clauses,
nor further impudent
or devout propositions
suffer shameless me
to dare to make.

It is high time to be lost
on the Dead Sea, to hoard
crystals from so much thick
saltbrine blood.

If I am still to go up
to Masada, burdened,
or view from the distance
Edom mountain range,
it is better if I don't scribble
on this enormous drying mat

anymore or on the serosity
of the benighted cartilage
of the primeval nightmare.
Accompanied or alone,
it is high time to learn
to finish finishing.

**from LA COMUNIÓ DELS SANTS O ELS
MORTS HO CALLAM TOT (1997)**

**8. THEY WILL SAY WHAT THEY HAVE TO,
NOT WHAT WE WANT THEM TO**

Our fate isn't divorced from a sense or touch
of humor
no matter whether black or wicked, English
or Catalan.
If we want to make the lines we write more
understandable
it won't be an easy task at all to part and
comb their hair.
After all they're supposed to be completely
independent
and they will say what they have to, not what
we want.

9. MY FATHER'S GRAVE

Dutiful, I have placed the *tefillin* upon my
forehead.
Nearby, a white banner waves in the air.
***Mister Death screams it's far too much
to ask that you rise and address us now.***

From time to time, I have come indeed,
but far too silent have I departed.

***Death screams that your eternal rest
shall not be disturbed by any talk.***

You were the manager of Quercus Forms
and the builder of the yawl above Can Ramis.

***Death screams there are few of us left
to recall the shipyard out on the porch.***

You, the hardy young man from Establiments
and Sant Elies
and the violinist performing behind the music
stand.

***Death screams no one can any
longer bear
your violin in tune from another world.***

You, the maker of bottoms and footwear
from the streets of Son Campos and Borguny.

***Mister Death screams nothing remains
of your contraptions and your skills.***

Like yes is lashed to no, my heavy frame
is completely bound to your backbone.

***Death screams you interest him no more,
since his task is now to concentrate on me.***

Dutiful, I have wrapped the ***tefillin*** around
my arm.

A white veil waves in the air above my head.
I haven't come for You but I know how to tell

You:

that'll be quite enough of personal deals, My
dear Sir!

***Death screams during winter's distress:
as if I made any distinctions at all!***

10. BELATED ANGEL

Sullen belated angel,
ashen, dishevelled
emblem of misfortune,
how you personify
evil at its most abnormal.

You have hands and wings and pouches full
of cards, letters, forms and messages
postmarked years ago as is customary
but withheld due to your persistent
catatonic guilt or rather, perhaps
innocence syndrome.

Sullen trimmed angel,
your sluggish pace,
on the spur and repeatedly
causes lethal havoc.
Aren't you mortified, boy,
by having so much backlog?

You're a dead one! I really mean it:
you're like the sleepless dead
who only deliver desistance first thing.
Mercy, may he have mercy on you
your lord -and everyone's.

from CAVE CARMINA, CAPE CANES (1998)

11. THE POET IS THE PERSONATOR

The poet is the personator,
the one who plays the horn.

Behind the ugly echoing mask
he is always forced to wear
there are no individual features.

For the personator has no face
no estate no income no sins.

12. MOTHER OF GOD

*In intentionem
Miquel Fiol Coll*

Mother of God, sculpted image
with a layer of neglect, carefully applied,
how you hold, with such prestige,
our tired stares;

grant us a new birth -oh generous-,
free us forever
from the heavy burden
of the causticity of the flowing

acids they insisently drenched us with
over so many slim years and so many locks
completely jammed: allow death
that has eaten us away by the feet

to spit us up on a new shore.

Let us speak no more to cause a good
impression
but only to start or slide off
into your praise.

13. CYNICAL INTERPELLATIONS PUT TO AN OLD INTERNIST

You never saved any patients
in spite of all your presumed devotion
to enlightening and enlivening reason.

The truth is we have always suspected
that your commerce with Voltaire's troupe
was actually rather superficial.

Your detergent irony,
biodegradable, a wee bit mild,
hasn't vanquished any toothless sarcasm.

Transvestite Athena
can't outdo lame Hephaestus.
What did the doll room have to do with it all?

Nevertheless, we don't think you'd have been shot
if Cavorques had remained loyal -as it should
have-

to the legitimate government of the Republic.

But, furthermore, what counts now
is everything Mr. and Mrs. Sales published by
you

once they got you to craft it in Catalan,
since you weren't able to find your spot in
Spanish;
the way you could have easily done it in

French,
with no regrets whatsoever,

if it had proven more expedient.
Which shows the intrumentality of
language in your case.
Although we can't blame you either.

Things are the way they are:
you never saved any patients
but you did save your writings.

Are we to condemn you for that?
Are we to judge your person
or evaluate, above all, your work?

14. A GREAT SHADOW

You have a great shadow on the tree,
you have a great shadow in the foliage of the
tree,

a great round cluster of shadow,
like a heavy knob, like darkness
that won't fade away,
that won't wash away, won't soak in,
and will most certainly prevent,
from now on,
the tree from ever speaking.

You have a great shadow in your eye,
you have a spot on the pupil of your eye,
a large dark spot,
as if we had said a lead mirror
completely impossible to polish,
that can't be rinsed, that can't be washed off,
and will most certainly prevent,
from now on,
the eye from ever seeing.

15. THE EMERITUS'S SLEEP

Forgive me but in my reiterated nightmares
(my collection has become too boring)
I return to Formentor

convinced of still finding
a job, at sixty, in a time of unemployment.

I return to a rather stagnant Formentor,
with a bungalow added to the beach here
and there
and a few more minor changes on the scene.
I return to Formentor as a place where I
worked

breaking cracks for seven years
and where, supposedly, I would have a chance
of getting a job again,
thanks to don Miquel or don Tomeu
(if you don't think I'm jumping the tracks
by using this form of address so customary
for years!).

Perhaps I'm showing my measly cards too
much
but I do, in my nightmares,
since far too long ago,
return to Formentor as a place of work
for a jobless one like me,
with a disconsiderate, slightly petulant,
considerable amount of experience in hotel
management.

There is nothing more surreal than reality.

There is nothing I can do about it or next to
nothing.
It repeats itself. It repeats itself. It repeats
itself.

Or I repeat myself non-stop.
I hope I'm not inconveniencing anyone.
I return, by night, to Formentor.

16. IT WOULD BE BEAUTIFUL TO BE
BORN LOTS OF TIMES

To Baltasar Porcel

It would be beautiful to be born lots of times
since we are able to die on so many occasions
and no final death is ever acceptable.

It would be beautiful to be born lots of times
as springwater happily springs up
or, more softly, the icy fountain flows.

It would be beautiful to be born lots of times,
like a powerful speech that never falters,
in sudden or distinctive epiphanies.

It would be beautiful to be born lots of times
if the spirit grew cleaner and cleaner

and we could do away with so much hateful
death

and above all -and this is not redundant-,
so much hateful autopsy that drowns it all out.
Yes, it would be beautiful to be born lots of
times.

17. THREE LINES

The fact that we admire the elaborate and
meticulous work of the marquetry and the
shine of the varnish that covers it
doesn't mean that we are not moved much
more by the rising wave
even though it has to break or fall at once.

18. UNEASILY DECLARED

*To Josep Palau i Fabre,
outstanding connoisseur of Picasso and
Rimbaud, for all his hard work as the
Alchemist, which includes "Imitació de
Rosselló-Pòrcel" as well.*

Even though one can never consent to that of
others,

the final great question mark
is in what exact, certain way,
each and every one of us,
completely alone, animation suspended or
already half interred,
diffident or dissident, has to accept his death
which if it is not his proper, if it is not
appropriate, in all propriety it is nothing.

For who can be the minister of this eventual
sacrament,
if it is not oneself?

Who can gain minimal access to the Mind in
a real, not imagined, way,
if it is not by means of this reverse birth?

Who can eventually enter the light
if it isn't by passing through this dark belly,
the walls of which, in strict silence,
leak and drip or exude
unknown new maternal blood?

For, if at all, if in any case,
only the flesh can engender here
any knowledge.

Besides, in my case, I won't be able to accept it
until after I have brought this long piece to
an end.

from CATÀLEG DE MATÈRIES (1998)

19. MATTER OF ANGELS

An angel that doesn't show
at least one lifted wing,
is concealing his mission,
throwing off all personnel.

An angel that doesn't hide
at least one maimed wing
has no credibility
in this circus of ours.

20. MATTER OF SILENCE

In memoriam Joan Mascaró

*Words are weariness.
The Upanishads*

Exhaustion of speech with a gust of wind or
a breath.

Let it be silence, sudden and at once, that
speaks the most to you.

May the bonds of thy weariness be loosed.
Pay attention and, above all keep quiet.

Reconcile yourself to the senility of your time
and be grateful for the miracle of birth you
were granted.

Forget the pen that's death's plough. Abhor
crafts that give no yield.
To stay alert is the only commitment.

Turn back. Be quiet.
Take a deep breath of your bond.

21. THE PLOUGH AND THE EARTH

The deceit of the scheme where artifice
roams at large
can certainly be considerable -and respectable.
But here, every harvest
wants to have more to do with the earth
than with the shape of plough.

22. PRAGUE RECALLED

Prague, recalled,
is nothing more than stage sets for ruin
regardless of the sage channeling of the
Moldau
that renders such a service to fluvial
commerce
and the visitor's imagination.

Prague, recalled,
is nothing more than stage sets for ruin,
not apt for young palates
that excitedly search for traces of Kafka
or the spring from years ago.

Prague, recalled,
is nothing more than stage sets for ruin
and be thankful if it is still possible
to visit the crowded cemetery or the Old-
New synagogue
just off Paris Avenue.

Praga, recalled,
is nothing more than stage sets for ruin.
Even at the very center of Charles Bridge
you suddenly become aware of the black
hanging beads
of the heavy cobweb-laden streetlamps.

Perhaps one should stay away from
downtown, in Libeny or Karlin;
often ride on trolleys and go down into the
subway;
hear the loudspeakers announcing the next
stop;
walk over the uneven sidewalks full of grass
in Invalidovna or Palmovka.

Forget the fastuous reliefs of Saint Nicholas,
the golden spires,
the nightmare of Gold Street packed with
tourists
and the baby blue uniforms of the Castle
guards.
Malá Strana, at the bottom, is gradually being
renewed
for the benefit of legations from all over the
world.

Prague, recalled,
is nothing more than the ruin of stage sets.
Come down from Strahov Convent by way of
Vlaská or Nerudova
and, in the end, no matter how tired you
feel,
be a happy camper in Kampa, it's definitely
the best.

23. MATTER OF COCKLES AT THE BEACH

On the sand of the dirty beach
the son or the father turns back,
staggering, on his own footsteps.

To build the customary sand castle,
he eagerly retrieves the cockles
he had rejected not too long ago.

24. LESIONS

*Title purloined from Josep Albertí, a
peripheral poet as well, silent for too long.*

*In the graveyard of the mulberries
traitors cannot be interred.*

Near the parched walls of Porreres
no painter ever goes.

In treacherous Cavorques
only longing is ever brought to life.

On this bannerless island
the Lord never comes to walk.

Bury me in the quarries
dug out by my ancestors.

For on these shores
there is no future.

Amidst some many scabs
you're not to sow any seeds.

25. MATTER OF GRAFFITI

"Bright but dislocated"
the most appropriate epitaph.
*"You disturbed my tongue,
you stanced the flow"*, you might add.

However, morbid experts, you would do
wrong
by focusing on this or any other wound:
poetic personalities are myriad
as well as non-poetic personalities.

In the end, a completely invisible hand
and unctuous graphite can add as well,
on a smooth surface or a grimy wall:
"All egos are an exaggeration".

27. FINAL MATTER

It is uncalled-for any conscious art
to strike up bassoons and drums
to make fanfare, proper and worthy,
that will shake the cloistered world of
 Cavorques.

This matter rather upsets all the others that, to a certain extent, become one. Since, from now on, the catalogue or sampler, must be taken as a whole.

All matters are one.
All deaths are one.

BARTOMEU FIOL

Bartomeu Fiol (Cavorques, 1933), poeta ocasional però *heavy*, llicenciat en Ciències Polítiques però autodidacte compulsiu, més partidari dels cans mossegadors - fidels i francs - que de les cançons musicalment correctes (o fins i tot encisadores), té publicats els llibres següents:

Calaloscans (1966 i 1981), *Camp Rodó* (1973), *Contribució de bàrbars* (1980), *Capells de ferro a Son Cabaspre* (1983), *Calaportal de Cavorques* (1985), *Contribució de Verges* (1990), *Canalla contra Establishment* (1995), *La comunió dels sants o els morts ho callam tot* (1997), *Cave carmina, cape canes* (1998), *Catàleg de matèries* (1998) i *Tot jo és una exageració* (1999).

Bartomeu Fiol (Mallorca, 1933), poeta ocasional pero *heavy*, licenciado en Ciencias Políticas pero autodidacta compulsivo, más partidario de los canes mordedores - leales y francos - que de las canciones musicalmente correctas (o incluso hechiceras), tiene publicados los títulos siguientes: *Calaloscans* (1966 y 1981), *Camp Rodó* (1973), *Contribució de bàrbars* (1980), *Capells de ferro a Son Cabaspre* (1983), *Calaportal de Cavorques* (1985), *Contribució de Verges* (1990), *Canalla contra Establishment* (1995), *La comunió dels sants o els morts ho callam tot* (1997), *Cave carmina, cape canes* (1998), *Catàleg de matèries* (1998) i *Tot jo és una exageració* (1999).

Bartomeu Fiol (Cavorques, 1933), an occasional but heavy-duty poet, holding a degree in Political Science but a compulsive self-learner, more in favor of dogs that bite -faithful and earnest- than musically correct (or even charming) songs, has published the following works: *Calaloscans* (1966 and 1981), *Camp Rodó* (1973), *Contribució de bàrbars* (1980), *Capells de ferro a Son Cabaspre* (1983), *Calaportal de Cavorques* (1985), *Contribució de Verges* (1990), *Canalla contra Establishment* (1995), *La comunió dels sants o els morts ho callam tot* (1997), *Cave carmina, cape canes* (1998), *Catàleg de matèries* (1998), and *Tot jo és una exageració* (1999).

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by:
Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica, Son Bielí - Búger (Mallorca).
- (P) (C) **UM / Unió Músics** 1999
- (C) *Tots els poemes*: **Bartomeu Fiol**.
- Enginyer de so: **Fundació ACA**.
- Gravació digital, muntatge i edició: **ACA**.
- Disc mestre: **Level Music** © - Alcorcón (Madrid).
- Retrats del poeta: **Joan Ramon Bonet**.
- Traductor al castellà: **Jaume Pomar**.
- Traductor a l'anglès: **D. Sam Abrams**.
- Disseny Gràfic: **ACA - Bergas**.
- Impressió: Impremta **Bergas** - Sa Pobla (Mallorca).
- Fabricació / Manufacture: **Ibermemory** - Madrid.
- Dipòsit Legal: PM - 1178-1999.

Aquest disc, número tres de la col·lecció "Veu de poeta", és una iniciativa del **Consell de Mallorca**.

disc
COMPACTE
SÒ DIGITAL

D.C. • 43

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí - Búger

Consell de Mallorca
Cultura i Patrimoni Històric

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

UM / Unió Músics

Son Bielí

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

En **Bartomeu Fiol** a la seva lleonera. Palma, 1999.